

منحنی حرکت آمریکا از سوریه تا افغانستان

<http://www.fondsk.ru/news/2010/09/21/ot-sirii-do-afganistana-u-ssha-odno-lekalo-20020.html>

۱ میزان ۱۳۹۴

دستور کار هفتادمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد که روز ۱۵ سپتامبر آغاز شده، انتظار دارد یکی از پر مایه ترین نشستها در تاریخ موجودیت سازمان ملل متحد باشد. از ۲۸ سپتامبر تا ۳ اکتبر در صحن مجمع عمومی سازمان ملل متحد بحثهای سیاسی عمومی جریان خواهد داشت که در آن مقامات عالیرتبه در حدود ۹۰ کشور، منجمله، ولادیمیر پوتین، رئیس جمهور روسیه شرکت می کنند. این اولین دیدار پوتین از آمریکا پس از سال ۲۰۰۷ است. او روز ۲۸ سپتامبر سخنرانی خواهد کرد. بگفته دمیتری پسکوف، دبیر مطبوعاتی رئیس جمهور، سخنرانی پوتین در باره سوریه و مبارزه با تروریستهای «دولت اسلامی» (داعش) خواهد بود. روزنامه واشینگتن پست پیش بینی می کند، که رئیس جمهور روسیه پیشنهادی دایر بر قبول روسیه بعنوان عضو اصلی ائتلاف جدید در مبارزه با داعش ارائه خواهد داد. بعقیده این روزنامه «پوتین برای بازگرداندن وضعیت حقوقی ابرقدرت به روسیه سعی می کند، که ۲۵ سال قبل از دست داد. فهم این مسئله برای رئیس جمهور آمریکا که اکنون هفت سال است بمنظور توقف افت نفوذ آمریکا در خارج بطور خستگی ناپذیر تلاش می کند، بسیار دشوار است».

از پیشنهاد سازنده رئیس جمهور روسیه هراس دارند. اروپا را بحران مهاجرت تهدید می کند، اروپائیان بدون اینکه بدانند چکار باید بکنند، احساس گناه و ترس می کنند. موضع مسکو روشن است: با پایان جنگ داخلی در سوریه، مهاجران سوری می توانند به میهن، به محل زندگی دائمی خود بازگردند. سخن از ۱۰ میلیون سوری در میان است که چهار میلیون نفر آن از دهشتهای جنگ به خارج پناه برده اند و شش میلیون نفر دیگر نیز در داخل کشور آواره شده اند. روسیه راه حل جامع بحران سوریه را می جوید، اما مجله فوربس در این رابط مسکو را با «افغانستان جدید» می ترساند.

در ارتباط با پیش کشیدن مسئله افغانستان لازم به گفتن است، از وقتی که آمریکا ۱۴ سال پیش، در ماه اکتبر سال ۲۰۰۱، به افغانستان حمله کرد، جهان تغییر کرده است. تشویق «مبارزه جهانی با تروریسم» توسط آمریکا با پشتیبانی ناتو، در ادامه خود عراق، لیبی، سوریه، یمن، سومالی، مالی، پاکستان را درنوردید و باعث کشتار پرشمار از میان جمعیت غیرنظامی و پیدایش میلیونها نفر فراری گردید. انسانها از آتش جنگهایی که آمریکا و متحدان آن برافروخته اند، از بیکاری و گرسنگی، از خشونت افراط گرایان همه فن حریف که در همه جا خلاء قدرت را پر می کنند، فرار می کنند. امروز مشکل مهاجرت را نمی توان فقط بمتابه مشکل اروپا تلقی کرد.

تا جائیکه سازمان ملل متحد هم نمی تواند شمار رو به افزایش کشته شدگان در راه مهاجرت به اروپا را نادیده بگیرد. تعداد قربانیان حاملان غیرقانونی از ماه ژانویه تا ماه سپتامبر سال جاری، بنا به آمار کمیساریای عالی امور پناهندگان سازمان ملل متحد به ۲۹۰۰ نفر رسیده است. آمریکا سکوت می کند. این تعداد حتی از تلفات آمریکا در افغانستان هم بیشتر است، در آنجا از زمان شروع عملیات «آزادی پایدار» ۲۳۴۰ نظامی آمریکائی کشته شده است. و همه قربانی بیهوده بود. چرا این واقعیت یک موضوع برای فوربس نیست؟

هزاران افغانی همین روزها بمنظور ترک میهن خود برای اخذ روادید عبوری به سفارتخانه های کشورهای خارجی در کابل مراجعه می نمایند. اکثریت آنها برای رفتن به ایران و از آنجا به ترکیه تلاش می کنند که قاچاقچیان مهاجران را با قایق از ترکیه به یونان انتقال می دهند. مشکل مهاجرت در یک ردیف با سایر مظاهر بحران اقتصادی و در زمینه امنیت افغانستان قرار می گیرد. برنامه جهانی غذای سازمان ملل متحد (فائو) همراه با سازمانهای همکار نتیجه مطالعاتی را منتشر کردند، که بر اساس آن جمعیت آسیب دیده جمهوری اسلامی افغانستان در نتیجه کمبود مواد غذایی از ۴ و ۷ دهم به ۵ و ۹ دهم درصد کل جمعیت کشور افزایش یافته و این هم شامل ۱ و نیم میلیون می شود. ۷ میلیون و ۳۰۰ هزار نفر افغانی دیگر نیز در آستانه گرسنگی قرار دارند. با این حال، وضعیت اسفبار جمعیت افغانستان دولت آمریکا را نگران نمی کند. با اینکه نظامیان ناتو در مدت این ۱۴ سال دوش بدوش آمریکائیهها در این کشور جنگیدند، اروپا هم سکوت می کند.

طبق گزارش خدمات تحقیقاتی کنگره آمریکا، در حدود ۷۰۰ میلیارد دلار از جیب مالیات دهندگان آمریکائی برای جنگ علیه افغانستان هزینه شده است. دولت آمریکا در طول سالهای

اشغال افغانستان بیش از ۱۱۰ میلیارد دلار برای توسعه اقتصادی این کشور تخصیص داده است. علاوه بر آن، کشورهای بسیار دیگری نیز به دیکته آمریکا به توسعه افغانستان کمک می کنند. میلیاردها دلار دیگر نیز سازمانهای بین المللی پرداخت می نمایند. با وجود اینها، سطح زندگی در افغانستان همچنان در پائین ترین ردیفهای جهانی قرار دارد. خود آمریکائیهها اعتراف می کنند، که بیش از نیمی از پولها توسط دولت افغانستان به سرقت می رود. فرمانده سابق نیروهای ائتلاف در افغانستان، ژنرال **ماک کریستال** فساد در این کشور را با دشمن خطرناک و بی رحم همچون نیروهای «طالبان» برابر می داند. چنین است مشی سیاست خارجی دولت آمریکا. آمریکائیهها علاقمندند افراد «خودی» را در حاکمیت همه کشورها ببینند، حتی اگر آنها سارق و تروریست باشند.

از سویه تا افغانستان، از نیجریه تا اوکراین کاخ سفید بر اساس این اصول حرکت می کند. به همین دلیل هیچ جای شگفتی ندارد، که آمریکا در مبارزه با فساد در افغانستان هیچ اقدام مؤثر بعمل نمی آورد و اکنون هم در رابطه با رئیس جمهور تازه، اشرف غنی و دولت او نمی خواهد به هیچ اقدامی دست بزند. درست همین روزها مکانیزم خارج کردن بیش از یک میلیارد دلار، پولی که برای ارتش افغانستان تخصیص یافته بود، توسط مقامات عالی رتبه وزارت دفاع افغانستان از کشور افشا شد. فساد شکوفا می شود، نیروهای امنیتی افغانستان قادر به تأمین امنیت در کشور نیستند، جنگ در این کشور ادامه دارد و چشم انداز پایان آن مشهود نیست. آمریکائیههای معترف به ناامیدی خروج از بن بست افغانستان، مثل اینکه حاضرند کشور را داخل مشکلات ده سال پیش تنها بگذارند. اوضاع در یکسری مناطق حتی خرابتر از پیش از آمدن آمریکائیههاست.

پس از سقوط رژیم طالبان مبارزه با قاچاق مواد مخدر عملاً پایان یافت. امروز سهم افغانستان در تولید جهانی مواد مخدر ۸۵ درصد و در تولید جهانی هروئین ۷۷ درصد است. کاشت و داشت خشخاش به یکی از رشته های اصلی فعالیت اقتصادی کشور تبدیل گردیده است. ارزش ناخالص همه «اقتصاد تریاکی» در سال ۲۰۱۴ به ۱۳ درصد درآمد ناخالص ملی افغانستان بالغ شد. جنگ ادامه دارد، کشور ویران گردیده، وضع مردم همچون دوره طالبان اسفبار است. چنین است ارزش واقعی «کمک» آمریکا به افغانستان.